

'טעם בעיקר'

שחתורה עצמה ציוויתה אותו 'למען ידע דורותיכם'. כך גם בעשיית הפסח. ח'ריב אדים לאות את עצמו באלו הוא יצא ממצרים' לא מספיק רק לאכול מצה ומרור. צריך גם גם חשוב ולהבין את משמעותו מעשה המצווה שאנו מקיימים.

אנחנו מוחייבים לקיום המצוות ללא תנאי, גם אם לא נא בנין טעמים. העיוון והלימוד בטעמי המצוות אינו כדי לראות אם זה מוצאת חן בעיניינו או ח'וי. העיוון והלימוד צריכים כדי להיעשות כדי שנזכה שייה לנו טובים בעשיית המצוות. המאירי בקדומו לברכות מנייא שדו' המלך השתווק ובקש: 'עבדך אני, הבנייני ואדעה עדותיך'. המצוות נקdotות עדותיך כי הם מעדות על מעלת הבoria תיברך. המצוות יתנו מעלה על דבאים נכבדים. יתלו בהם פניות הדת ויסודות האמונה'.

ההש��ה וההכנה לקיום המצווה מקשרת אותנו עם קיומם המצווה. נונתנו לנו טעם וגישמאות עשייתה. אל לנו לדאות בקיום המצוות ח'וי איזה על המטריד אותנו מכבידת עליון. פנוי עשייתו מוצואה נאנחו ציריכים להרגיש 'שש אנכי על מצותיך' במצוות של ר' בר, מנות ר'יך לקיים בחשך ובשמה בדיק כמה שיש למוץא מתמן סך גודל. פרט המצוות של: מה 'טעם' הדבר. מה הסיבה לא למוד מתוליות הבנה והתבוננות.

רצחה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות. המצוות הם 'זכות עבורי'. אשר עשו אותנו האדים וה'בם' הם הנוגנות לנו חיים. על כל מוצואה אנחנו צרכים להרגיש 'מותי בתוא לידי ואקמינה'. רבי ישראלי סלנט מרפרש את המשנה 'ר'ץ ר'ץ למוציא', שם לא תר'ץ אחריה המצוות להשיגו, יבוא משיחו אחר, המלך ה'זקן והכסיל, ייטהור אותה מינך. לא יתנו לך לקיים.

בקיום רצון הבורא 'טעם בעיקר' ידיעת הטעם והרגשת הטעם הם ערך עיקרי בקיום המצוות. נזהר ונישמר מלייקים מוצאות מלומדים להבון, נתן את לבנו, למדן, נתקoor ונתבונן לטעמי מוצאות כדי שנרגיש ונחש בטעם המתווך שיש למי שזכה לקיים ולעשות מצואה בהידור.

כאשר דבר אישור מתערב בהither ישנים כללים מתי האישור מתבטל ברוב. כל קיים לא יעיל ביטול ברוב. 'טעם בעיקר' למורות שלטעים אין ממשות יש לו דין בעיקר.

לטעם המאכל יש מושעות. בברכת המזון שאנו אומרים 'בחן בחס' וברחמים' אנחנו מודים לקב"ה על הטעם שיש במאכל. הברכות על דברי מאל נקראות ברכות הנחנין כי מקוון הוא מודברי הגמורא 'אסור לאדם שינהה מתulsim הזה ולא ברכות'. הנה, הכוונה לטעים, שהרא דרב ערב לחיכו. על דבר שוק מבורץ מזון מארבם. הקיצור שוי' מביא שחוץ שגועב ביצה חי' כי שיאה קולו ערבית מברך כיון שגופו ניזון. לעומת זאת על תרופה מרה או טפה לא מבריכים. ההנחה היא מחותטם.

שנאנו סודדים את לבנו ביום חורף סגורי בצלחות מרק מהביל ואנו אומרים שלמרוק הזה יש טעם. זה יכול להיות שאחנו מתחווים לשני דברים שונים. אחד מהם, שהמקול באמת טעם ורב מה שאנו רוצה לומר הוא שלאלכילת מרק חם ביום סגורי יש טעם, יש סיבת. כי היא מחותטם.

מן פנוי שלמליה 'טעם' יש באמות שתי מושעות המגדירה את הרשות הערובות והגעימות של המאכל. אם הוא חמוץ או מתוק וכדומה. ויש את המשמעות של: מה 'טעם' הדבר. מה המניין, מה הסיבה לאכילת דבר המאכל.

כאשר דוד המלך קורא לנו ואומר: 'טעמו וראו כי טוב ד'. ר'שי' מפרש מלשון טעםה נאיל נאמר: בואו תעשמו את דבר ד' ותראו ותיכוחו בעשכם עד כמה טוב ד'. יש שפירושו כמו הד'יך שידיעת השל ובחינותו יקרה טעם. דהינו בואו למלמד ולהעמיק בעטם ציוו התורה זה יביא אותנו להכיר廊. ולראות עבינינו כי טוב ד'.

בדורך זו ניתן גם להבין את הפסוק במשלי 'טעם כי טוב סחרה' או מלשון טיעמה, התנסות. שמתוך טיעמת מתייקות התורה הבינה 'טיב סחרה'. או מלשון התבוננות וחקר דברי התורה, הבינה 'טיב סחרה'.

שניהם הפירושים האלו מבטאים לאורה שניות שונות, או אם נרצה שני דרכים בעקבות השם. הדרך האחת, פשוט לקיים את מוצות ד' וללמוד תורהו. לטעמו, להתנסות ולראות בלבד להבנה ולמסקנה כי טוב השם. הדרך השניה היא ללמידה, להתבונן ואו להציג להבנה ולמסקנה כי טוב השם.

ח'יה ממה שזה אמת מסוכן, לחזור ולהתבונן בעטמי המצוות. הגמ' בסנהדרון כ'ב' למועד משהלה המלך ומஹירה אוננו מילמדו ולחזור את טעמי המצוות. אמר ר' רב יצחק מפני מה לא נגלו טעמי מורה' אמר ר'שי': 'בגון מהנה נאסרה לביישת שעטנז ואכילת חזיר וכיצא בה' 'שהרי שתי מקראות נגלו טעמן נכס ביהן גודל העולם. כתיב לא ירבה לו נשים. אמר שלמה אני ארבה ולא אסרו וכתיב יהי לעת זקנת שלמה נשי הטו את לבב'. וכתיב לא ירבה לו סוסים ואמר שלמה אני ארבה ולא אשיב וכתיב ותצא מרכיבה'.

כאשר עמדנו למרגולות הר סיני ואמרנו 'נעשה ונשמע' צינו בಗל זה לשני כתרים. העשיה שלנו אסרו לה שתהיה מותנית בהבנתה הציווי בשכלנו הדל. אנחנו מוחייבים קודם כל שימוש ליה ולמה המצווי בו נטווינו. קודם כל אנחנו גם לשמעו. למדנו ולהבין על מה ולמה המצווי בו נטווינו. וכך כל אנחנו מכיריים און' כאלאקיינו'. ורק אחר כך מתרד לנו לשאל' מי כאלאקיינו'.

אם ניחד עם זו, 'מצוות צריכות כוונה' אנחנו לא מקיימים את מוצות השם, מלומדה. ואוננו אוטומטי לא להתבוננות ומהשבה. שלושים יום קודם החג דרושים בהלכות החג' אנחנו צרכים להתבונן ולהבין את עצמנו לעשיית מצואה. בלימוד הלכותיה, דקדוקה וטумאה. אנחנו משקיעים עמל ויגעהabis כדי לקיים מצואה בשלמות.

כאשר אנחנו אוכלים בסכום את הזכויות הראשונות בסוכה זכר לעניין הכבוד לשכוון כי אנו מקיימים את מצאות היישבה בסוכה זכר לעניין הכבוד שעשה לנו הקב"ה. ביציאת מצאים או זכר לשלכות ממש שעשה לנו ד' ביציאתנו ממצרים. מפני

**הטעם הוא
העיקר לברכה**

מעשה זה אירע בעיר סלונים, במרחבי רוסיה - פולניה. רבי יהודה לייב פיין כיהן בה כרב.ימי הפסח עברו גם הם ועם החל כל המתפללים בספרית העمر.

בלילה הראשון אחר תפילה ערבית ניגש אחד המתפללים מדדה על מקלו לפניו הרב ובפניו שללה סבוכה, והוא חולה הוא ווותה למוטה. הרופאים כולם הגיעו אליו בדעתו אחת כי נותרו לו ימים ספרורים לשוחות מהחיצת העולם הזה טרם עלותו ספרירת העומר לא אחת ליום היום הראשון בתה הפסח ועד ח' השבעות, שהי' מיט' יום הכליה מותן תורה, ובחיות שהוא יודע בודאי שלא מושך את כל הימים הללו, האם יכול לא ברכ עתה בלילה הראשון למורתו שללא יוכל להשלים כל ימי הספרירה, או שמא לא יברך כפי הדעות הללו בהלכה.

לשאלת הרוב מניין לו בברירות שלא ישרוד וימשיך ח'יו חיונו, החל החולה להסביר גורל מעבבו, כשהוא מושך ומפרץ את חותות דעתם של המומחים הרבים שבירק במועט לנсотות למציא מזור למחלו חשוכת המpora.

لتפער על במוcho של הרב רענון... הון הרופאים כבודם במקומות מוני... אבל הש"ית הוא הרופא לכל הרופאים וממוני עצה ותוסיה, ומדוע תכנע לעצצת וופאיך ותכריו מראש כי ימיך ספררים, ולא תסימס הרבכה עד תומחה בଘ השבעות...

לבטה יודע אתה כי יל' שמתעקש לקבל מומתק לפיו, והוריו אינם מוכנים ליתון לו זאת, לעתים מתחכים ומברך בקהל כנגדי הרויה ברכת השכל... ומורמו בידיו כי חי' הוא את הממתק לב' ייעש ח'יו בברכה לבטלה... הרויה שאינם חפצים שבנם יכשל בברכה לבטלה, נאלצים ליתן לו את הממתק לפיו שלכל הפחות יטעם ממו שזו העיקר ברכחה.

אף אתה תברך הרבכה בכוכנה גדולה, על דעתך לסייע כל ברחות חערע עד תומם, והש"ית שלא יחפץ שתתחל בברכה לבטלה, בטוח יתמיד בראיותך לכל הפחות שתחול לסייע ברחות אל' לא חשש ברוכה ברכחה לבטלה...

מובן מאליו, כי לך נrzך אתה אף לתפילה, כי אפילו חבר חד מונחת על צוארו של אדם אל יתיאש מן הרחמים, תפילותיך מהשי'ית שתחולך לקיים מוצות ספרות העומר שנגבעים עמוקים בלבד לבטח לא ישבו ריקם.. ואין ספק כי תפילות אלו ימי העומר יעדמו למען בירואן.

אכן, יצא אותו חולה מהזק מדברי הרב, ובליו נשא ונשא תפילה לישוב במורים, שיישמעו שועותיו אל', ובחסדי הרבם, זכה אותו חולה לרקוד יחד עם יתר המתפללים ברכוק ח'ג מותן תורה כספר... התורה מונח על כתפיו חיבור ע... ודמעות של גיל גוף ניגרים מעינויו.

ברכה לראש משביר**להר' ג' אל'יקום
דבורך שליט'א**

חבר מערכת העלון

להג' אירוסי ביתו עם חברו אמנון פרלמן הי' ר' שיזוכו לבנות בית נאמן בישראל וברוכות לרוגל הוצאה ספרו החדש והחשוב

"צפנות הפרסה"

נושא הלכתיים אקטואליים בעניין הפרשה שיזכה להמשיך להפין תורה ברבים המערכת

אח'ם הקר
רשותبشر למדידין

פוטו ציון
צילום אירוחם, צאלמות וסידני

gal FZ-רשת למוסיקה
ירושלים-ב'-'ב-חיפה

**פוטו
סטודיו**

המנעלן הנאן צ'ז'ה הורוביץ
דלתות פלדה ופתחות

צבי ורצברגר
בית האברגיה

הישבה

מועדון 'אהונני' לרבנות, רישום וייעוץ
1-800-20-18-18